

1 @Moderador: Llavors jo he pensat què millor manera de començar per preguntar-vos i
22 preguntar-me. Segur que hi tenim molt a dir. Aquesta sessió s'està gravant perquè consti.
Comencem a gravar el vídeo. Aquesta sessió s'està gravant: la finalitat de la gravació és
23 merament fer una transcripció. En cap cas es farà un ús...ah, perdona! Bé, és igual.

2 En cap cas es farà un altre ús de la transcripció. Hem signat uns papers a l'inici:
25 segurament aquest paper diu que es farà una difusió del treball a la base de dades pública
dels treballs de la Universitat Autònoma. Vale?

3 Aquí hem vingut a expressar opinions. Totes les opinions són vàlides. No hi han
opinions correctes o incorrectes i no us cal·leu res. Hem de parlar totes, que ningú
26 monopolitzi la paraula i si algú és molt tímid faria un esforç per parlar. Vale?

4 Jo parlaré català perquè és l'idioma que m'és més còmode. Si algú es sent més còmode
28 parlant castellà, us agrairia que parreu amb la llengua que us sigui més còmode. Vale?

5 Última cosa: parreu amb respecte cap a les companyes, manteniu un to educat i ja podem
començar.

6 Primer farem una presentació, totes ens presentarem. Però abans, et vull demanar
Montserrat si pots fer un aplaudiment gros a l'aire, a modo de claqueta.

7

8 @Persona 20: (Aplaudiment, claqueta)

9

10 @Moderador: Vale, gràcies.

11 Jo em dic Roger. Vale, us podeu canviar el nom, vull dir que si algú vol, fem una roda de
29 presentació per dirigir-nos amb un nom cadascuna però si algú vol es pot canviar el nom.
Jo em diré com em dic, Roger i soc de Figueres.

12 Si us plau, Jorgina.

13

14 @Persona 16: Sí. Doncs mira, jo soc la Persona 16 i visc aquí a Barcelona i tinc 33 anys.
I m'agrada molt la música.

15

16 @Persona 17: Jo em dic Persona 17 i visc a Sant Adrià del Besós.

17

18 @Persona 18: Jo em dic Persona 18 i visc a Barcelona

19

20 @Persona 19: Jo em dic Persona 19 i visc a Barcelona.

@Persona 20: Jo em dic Persona 20 i visc a Castelldefels.

@Moderador: Moltes gràcies.

Ara podem començar el debat pròpiament dit. Com veieu la imatge, en la vostra opinió,
que ofereixen els mitjans de comunicació de la diversitat funcional?

Qui vulgui té el torn de paraula.

@Persona 16: La imatge per exemple de haver de... la imatge diguéssim que... o
sigui... la veiem diguéssim correctament en el sentit de que hi ha gent que entén això,
que el fet de tenir una diversitat funcional vol dir el fet de que la pròpia persona pugui
fer la seva vida quotidiana amb les adaptacions. És a dir, que no pel fet de tenir una
diversitat funcional es pugui limitar a moltes coses. Per exemple, parlant des del punt
visual, el fet de la

ceguesa implica moltes limitacions. En algunes coses sí i en altres no. Sí són coses com
més visuals, doncs, evidentment no les podrien fer però si són coses accessibles doncs sí.
També comentar des del punt de vista bó és això però d'altra banda hi ha molt
desconeixement en el sentit de què pot haver gent que clar, al desconèixer el tema no
sàpiga certes coses, no tingui cert coneixement del tema.

31 @Persona 18: Continuo jo. Jo, des de la revista per la qual escric, que es diu Èxit21, que és revista impulsada per la Fundació Catalana Síndrome de Down, que té persones amb Síndrome de Down, amb situació de discapacitat intel·lectual, he impulsat el Llibre d'Estil que és un decàleg el qual pretén inculcar, precisament en els mitjans de comunicació, com han de tractar la diversitat funcional. Per exemple a l'hora d'informar sobre aspectes relatius d'aquest col·lectiu. Tot i que s'ha millorat molt encara els mitjans de comunicació cauen en certs tòpics o estigmes. Per exemple, un cas que em vaig trobar una vegada, va ser al 2018, on 20 minutos va informar a una de les pàgines sobre una model australiana que té Síndrome de Down, que es diu Madeline Stuart, sobre la qual en el text de l'article deia "pateix la Síndrome de Down" i la Síndrome de Down no es pateix, es té, és una condició amb la qual es neix. O per exemple quan es refereixen a una persona que té discapacitat física, com el cas del Pau, que pot tenir una tetraplegia, es refereixen a aquest col·lectiu com a "minusvàlids", terme que el que fa és menyscarbar la dignitat. Tenir una limitació et fa menys vàlid que qualsevol altre? Igual que es faci servir el terme "normal" per referir-se a persones que no tenen cap tipus de discapacitat, si més no en teoria, perquè en realitat de discapacitats tots en tenim. Tots tenim limitacions.

@Persona 16: Jo sobre això volia fer un petit apunt en el tema perquè jo he nascut amb això. També hi ha molta gent que té tendència a dir "ai pobret!", "ai pobret que no pot fer això" i tinc la sensació a vegades que ens tracten, per tenir una diversitat funcional, com a nens petits. També he tingut l'experiència per anar a esplais i m'enrecordo que hi havia un dels petits que m'anava dient "ai carinyo, ai, vine mira que ara ens posaran aquí i ara tal". Em sentia tractada com una nena de tres anys. I em quedo com "soc cega però no tonta".

@Persona 20: Sí, sí.

@Moderador: Un incís. Entenc que estem parlant de mitjans de comunicació... has comentat...has parlat de la gent, entenc que també et refereixes als mitjans quan dius lo de la pena?

41 @Persona 16: Sí, sí.

42 @Moderador: Era una mica recordatori, que ens centrem una mica.

43 @Persona 18: És que m'ha fet pensar, sobre el que estava ara dient la Persona 16, dues coses: d'una banda que quan un esportista paralímpic, discapacitat amb ceguessa o amb paràlisi cerebral o amb tetraplègia, aconsegueix una plusmarca se'l tracta com si hagués fet una proesa sobrehumana, quan en el cas d'un esportista sense discapacitat no s'exagera tant.

44 @Persona 20: Estic d'acord amb això que dius. Els mitjans de comunicació...A veure, jo crec... Jo és possible que... Jo soc presidenta d'una federació d'entitats de persones amb discapacitat, n'hi ha 24 i per tant també tinc aquest punt de vista de les entitats que represento i n'hi ha d'aquestes 24, 10 que són de persones amb discapacitats físiques i la resta són discapacitats orgàniques, les que no es veuen. I per tant tinc també aquest punt de vista i personalment soc una persona amb moltes discapacitats. Jo personalment des de molt petita tinc fibromiàlgia, fatiga crònica o encefalomièlitis miàlgica, sensibilitat química múltiple, còlon irritable, úlceres cròniques a les còrnies, sinusitis crònica, litiasis, neuràlgia del trigemin, endometriosis, etcètera. Perquè la fibromiàlgia i la fatiga crònica porta això. I ja no entro en els efectes secundaris de la medicació. Aleshores, mitjans de comunicació: jo crec que una part positiva és que cada vegada, molt a poc a poc, però sembla que cada vegada se'n vagi parlant una miqueta més i això

46 doncs ajuda a sensibilitzar a la ciutadania i a tothom en general. Potser seria una part
 50 positiva que veuria. La part negativa, home, que encara sobretot als mitjans escrits
 51 utilitzen termes del segle passat i anteriors. Has posat l'exemple de persones amb Down,
 52 abans els deien "subnormals", o "el minusvàlids" a les persones que anaven en cadira,
 "el discapacitat"... i això, malauradament, "discapacitat" o "minusvàlid" ho teníem a la
 Constitució fins fa dos dies. Això a mi em fa molta ràbia perquè et pots trobar a La
 Vanguardia o a El Periódico, a mitjans d'aquests que ho veus escrit, en el Twitter, en
 articles de premsa, veus que han posat "discapacitats". No, no, no, som persones. Punt.
 Som persones amb una discapacitat o dues o moltes però som persones. Per tant aquí
 trobo que, caram!, que aquí falta molt. I els Llibres d'Estil que han de tenir els mitjans
 de comunicació, no sé, els haurien de seguir, haurien d'estar ben fets lògicament en
 aquest aspecte, i els haurien de seguir perquè no passessin aquestes coses.

47
 48 @Persona 18: Per això tenim a Èxit21 el nostre propi Llibre d'Estil. Perquè vegin el que
 representa realment la discapacitat, del tipus que sigui, des del propi coneixement . I una
 altra cosa del que deies, parlar de la discapacitat sense posar la persona endavant, en
 això també fer molt incís. Un exemple: ens vam trobar una vegada que en un article
 publicat a El Periódico, que parlava sobre l'aprovació dels drets de les persones amb
 discapacitat intel·lectual al BOPB, deia "los discapacitados tienen derecho a voto". El
 cap de redacció va trucar a la redacció de El Periódico i van aconseguir que, desde El
 Periódico, rectificassin el titular i posessin "las personas con discapacidad concretan su
 derecho a voto".

@Persona 20: Sí, sí.

@Persona 17: Bueno yo... Pel que fa a la representació: quan em van trucar jo li vaig dir
 "representació?". Jo realment, sí que és veritat que cada cop he anat consumint menys,
 menys i menys la tele. Gairebé no consumeixo. Però jo quan la veia realmente no veia
 molta representació i de fet és el que li vaig dir. No sé on, ni que podríem dir. Sí és cert
 que ara amb el temps sí que s'ha anat incorporant més, des de diferents angles, als
 anuncis també i es nota que s'està tenint en compte. A vegades, penso que es tendeix
 molt a fer campanyes molt concretes i no de forma integral de la persona amb
 discapacitat, ja sigui publicitat, ja sigui fent programes o en sèries. On sí que penso, si
 podem comptar com a mitjans de comunicació les xarxes, allà sí que et pots trobar amb
 persones, evidentment has d'anar buscant-les, si ets consumidor i et vas nodrint, jo tinc a
 persones que fan activisme, ensenyen la seva vida, ensenyen coses i també anar
 aconseguint integrar-se en programes. I allà sí que potser pots veure més representació.
 Però jo penso que encara queda bastant, bastant perquè realment, no de forma així com
 deïem de "pobret" o "mira que guay es" si no de forma més normal, més natural, que
 53 sigui inherent com a totes les persones. Això encara crec que queda. I això que deïeu "a
 mi que em diguin persona amb discapacitat" realment no em molesta. Sí que em molesta
 quan em diuen discapacitada o minusvàlida o este lugar es para gente... És que ja el to
 és molt important i la forma en que em dius també. I es que "persona discapacitada o
 amb discapacitat" hi ha una diferència molt gran, per mi.

@Persona 20: Pel que fa a mitjans de comunicació, clar no sé si entra en el mateix
 paquet, no? En aquest sentit a Estats Units jo penso que són més sensibles, a part de que
 que tenen un llenguatge que no discrimina tant com el nostre, no? Però per exemple,
 quan fan pel·lícules o culebrotos o coses així, tenen més integrat o integrada a la persona
 amb discapacitat. Aquí ens costa molt i per posar un exemple: estant fent ja una sèrie als
 migdies a TV3, que és "Com si fos ahir", que justament fa pocs capítols, no sé, potser
 quatre, surt una persona en cadira de rodes. I jo em pregunto, perquè no conec a aquesta
 persona, no conec a l'actor i encara m'estic preguntant si aquest senyor doncs és una
 persona que en realitat va amb cadira de rodes o l'estant interpretant? Jo vull pensar

54 perquè és una sèrie molt sensible i que tracta temes d'actualitat amb sensibilitat, per tant
vull pensar que aquesta persona no l'estan interpretant, eh? Però bé, vulguis que no,
genera el dubte. Però és que lligat a això ara també m'acaba de venir al cap, per
exemple, que sí que és veritat que en aquests moments m'ha cridat molt l'atenció,
perquè quan ets una persona amb discapacitat ets molt més sensible. Ets molt més
sensible. Però és que especialment m'ha cridat molt l'atenció, les darreres setmanes, que
67 en programes... un va ser ahir a "Polònia" però en d'altres programes, no sé com es
68 diu... un que fan bastant tard i a més adreçat a joves... té un nom estrany... bé, és igual,
ho fan molt tard a la nit, a les dotze o així. Una cosa pensada per joves que els hi fa
gràcia fer la tonteria, ahir era justament era de l'Ada Colau que no sé que li havia passat,
però en plan broma i anava amb cadira de rodes. Jo pensava "jo no li veig la gràcia". Jo
crec que això no té ni cap ni peus. Però és que fa dos dies era la presentadora d'un
programa ja dic, molt pensat per joves que fan durant tres quarts d'hora...

55
56 @Moderador: El telenotícies InfoK, no?

57
58 @Persona 20: No, no, perquè és cap a les dotze o quarts de dotze de la nit, és després de
69 les notícies i entrevisten a persones...

59
60 @Persona 19: Potser... "Zona Franca".

61
62 @Persona 20: Això mateix, "Zona Franca". Doncs també, potser no fa ni un mes, la
presentadora del programa va entrar al plató amb cadira de rodes, també fent no sé què
quina tonteria, no? Clar, això em crida molt l'atenció perquè s'ha repetit i no li veig el
què diguéssim. Vull dir és que no... ho trobo molt poc sensible, la veritat.

63
64 @Persona 17: Però què és el que feien exactament? Què volien representar?

65
@Persona 20: No... la tonteria què... perquè és que clar per a mi no té rigor, no té
seriositat ni res... doncs ara no m'enrecordo però com si hagués anat de farra i estava
cansada i vaig en cadira; no sé alguna cosa així perquè es que ni tan sols simulava... és
que jo primer vaig pensar: ostres, pobre, potser ha tingut una accident, no? I mira, no pot
caminar però està fent el programa. No, no, no, era una brometa. Es va aixecar de la
cadira i va continuar. Per tant, no. Ho trobo...

@Persona 18: Sobre això que comentes Montserrat, un company de redacció d'Èxit21,
que ara no hi és, va mostrar el malestar que li va causar el veure en un capítol del
programa "Còmics Show" que es feia un acudit sobre l'epilèpsia. Aprofitant que jo com
a periodista d'Èxit21 vaig entrevistar, el que era al 2018 el president del Consell de
l'Audiovisual de Catalunya i li vaig transmetre la queixa d'aquest company.
I preguntant-li, quins criteris té el CAC sobre l'humor fet a costa de les discapacitats i
els trastorns?

@Persona 19: És que és un humor que s'ha fet molt tradicionalment i encara queden
aquests vells estigmes que costen molt d'erradicar. També són molt paternalistes amb les
persones amb discapacitat.

@Persona 16: A mi per exemple amb el tema aquest que parlàvem de minusvàlid i tal, jo
me'n recordo quan cada vegada que sento la frase aquesta em ve al cap quan anava a
l'escola de primària: allà l'única cega era jo i la resta hi veien bé, no tenien cap
discapacitat ni res. Què em passava? Doncs que pel fet de ser cega em començaven a dir
"cegata". Em deien "cegata" i clar, em sentia fatal. I després a secundària, els exàmens
me'ls haven d'adaptar a Braille perquè tingués les preguntes però clar, perquè els
companys no ho veiessin m'ho tancaven en un sobre i què passava? Que jo havia d'obrir

73 el sobre com podia i em comentàven, però no un company, no, dos, tres... uns quants,
 dia sí, dia també , “es que tú no sabes abrir un sobre”. M’ho deien un dia, i un altre, i un
 altre. I a veure, dos dies, tres, vaig aguantar però al quart a una de les companyes li vaig
 dir “que te zurzan Lorena, que te zurzan”. Así mismo. Perquè clar vaig pensar “a veure
 76 tia, els obro com puc” i a sobre s’enfada i em fa un copet així i em diu “¿Cómo?, ¿qué
 has dicho?”. Pues lo que has oído.

74 @Moderador: Bé, estan sortint molts temes. Abans has tret Montserrat un tema que volia
 77 comentar més tard: quan un actor o actriu que no té una diversitat funcional, interpreta
 directament un paper d’una diversitat funcional que no té, podriem dir un “blackface”
 adaptat, no? Capacitista .

L’altre tema és l’humor. És un tema que vull treballar, vull que ho comentem: com us fa
 sentir? Com podem fer humor?.

I l’altre, que l’has tret tu Jordina, és, com a persones amb discapacitat funcional no
 adquirida, congènita, si més no us heu educat amb una diversitat funcional, tindreu una
 experiència diferent. En referència als mitjans de comunicació, si teníeu referents? Com
 78 us va afectar la manca de referents? I després, a la adolescència, que ha sortit un altre
 tema.

79 No sé, he tret tres temes, ordeneu-los com vulgueu.

80

81

@Persona 17: Bueno mira, el tema de l’humor que és el has començat primer. Es que jo
 no ho tinc clar. És veritat que nosaltres com que ho vivim, doncs som més sensibles,
 això és cert. Però després també penso: si tu poses límits a que es faci humor d’aquestes
 discapacitats, d’alguna forma t’està excloent i no t’estàs integrant, perquè “tu ets
 especial i no farem humor sobre tu”. Tampoc té sentit; jo no vull això tampoc. Sí que és
 cert que segons quin humor no m’agrada, no me’n riuré amb segons quin humor. Sobre
 aquest tema jo no li posaria “prohibit”. No ho faria.

82 Respecte als actors, jo aquesta sèrie que heu comentat no la conec. Sí que he vist, no sé
 si heu vist a Netflix “Sex Education”, on surt un noi que sí que és realment discapacitat i
 aquest fet és important. Perquè hi hagi una representació s’han d’obrir portes als actors i
 actrius que tenen una discapacitat. No sé fins a quin punt estan les portes obertes. No
 necessites interpretar a algú que ja existeix a la societat. I, els referents?...

83

84 @Moderador: No. No ho fem tot junt. Movem un parell de temes, tractem aquests dos i
 després ja tornarem a aquest. Si no la gent no s’aclarirà. És culpa meva.

85

86 @Persona 17: No, no, tranqui, ja està bé.

87

@Persona 16: La sèrie aquesta “Com si fos ahir” que ara l’heu anomenat, jo també la
 veig molt i ha sortit una mica de tot: els nois amb cadira, una noia cega també, o sigui...
 La veig molt aquesta sèrie. Per a mi és com un desconeixement perquè és un tema que
 vam parlar... Perquè per exemple, a secundària quan fèiem educació física al meu
 l’institut, els companys es posaven a jugar a la pilota i jo em quedava allà, en un racó,
 asseguda sola en un banc, com volen dir “pues mira, mientras juegan, tú te quedas allí”. I
 clar jo pensava: a veure doncs si jugo dec tenir amb una pilota amb picarols perquè soni
 i poder-la orientar. “Ah, no, porque como esta pelota no tiene cascabeles tú no puedes
 jugar, pues te quedas aquí en el banco, no se qué...” I és clar, és com un
 desconeixement. I per exemple, a l’hora d’agafar-me del braç, sempre m’acabava
 agafant del braç de la professora que teniem, en comptes d’anar amb la resta dels
 companys quan fèiem sortides o fèiem excursions, sobretot a l’ESO. I em sentia com
 aïllada.

89 Perdó, és que... sé que potser no té relació amb la pregunta, però és que han sortit molts
temes i m'han fet sentir identificada, i em fa una mica de por que no s'hagi relacionat
amb els mitjans...

90

91 @Persona 20: Jo el tema dels actors és el que deia abans. Penso que una manera de
93 normalitzar les persones que tenen discapacitat és... les persones tenen talent, aquestes
94 persones tenim talent. Jo sempre dic: tinc un 57% de discapacitat però tinc un 43% de
capacitats i puc fer moltíssimes coses. Tinc talent per algunes coses i per tant, caram...
Penso que als actors se'ls ha de donar l'oportunitat, aquell que és actor doncs que ho
sigui, vagi amb cadira, tingui fibromiàlgia, tingui el que tingui. Com, avui dia,
igualment, miqueta a miqueta, perquè també els hi va costar bastant, una persona negra
pot fer de Rei Negre i no cal que els embetumem la cara. Per tant, jo crec que és
normalitzar. Això pel que fa als actors. I pel que fa a l'humor, clar depen com ho tractis.
Jo els dos exemples que he posat els vaig considerar molt barroers, de molt mal gust,
però sí que és veritat, que no sé si era ahir, vaig
veure a les notícies que tres persones, cadascuna d'elles amb diversitats diferents, són
dues dones i un home, han muntat un grup de monòlegs. El noi té espina bífida i va amb
cadira i les altres dues noies, una em va fer molta gràcia perquè, per això m'ho he
apuntat avui, va dir: "tinc fibromiàlgia, tinc fatiga crònica, tinc això, pa, pa pa...ah i puc
explicar monòlegs!". Al final feia la brometa ella mateixa. Per tant, això depend de com
es tractin les coses. Es poden tractar de moltes maneres. Sempre és allò del respecte i
l'educació com a base. Considero.

@Persona 16: Ara que has comentat això si em permeteu posar un exemple. Jo tenia un
95 company quan vaig acabar la secundària, que vaig anar a un centre municipal, el Pont
96 del Dragó que està al parc de la Pegaso, tenia un company amb cadira de rodes i li
agradava molt fer humor, que si Los Morancos, que si tal i posava veus. L'escoltaves i
tenia una gràcia! Posant l'accent aquest andalús i jo deia "nen, vas cap a monologuista!".
Però és una passada, sí, sí. A veure que cada un el que diem sempre, cada un té les seves
capacitats. Hi haurà gent que té més capacitats per una cosa que per una altra, com "les
97 matemàtiques no es mi fuerte pero la lengua i la música, sí". Cada un tindrà les seves
98 capacitats: uns per la música, altres per la dansa, altres per les matemàtiques, altres per
"x" coses.

99 @Persona 17: Jo estava pensant en els programes aquests que fan, com "Pasapalabra" i
100 tot aquest tipus, que jo no he vist mai a ningú amb discapacitat. No sé si us sona; que hi
101 han molts d'aquest tipus.

102

103 @Persona 19: Jo recuerdo un a "Saber y ganar" que anava amb dues crosses i que va ser
104 dels campions, dels 'Magníficos'.

@Moderador: Va ser dels campions?

@Persona 19: Dels 'Magníficos' que hi diuen.

@Persona 20: On vaig veure més d'un, va ser a un programa... jo a mi el que em genera
la fibromiàlgia i la fatiga és lapsus de memòria eh... Però era un programa on hi havia
105 una mena de jurat dalt d'una vitrina, eren quatre o cinc persones i aleshores el
106 participant i el moderador. Tenien preguntes complicades. No recuerdo ara el nom del
107 programa.

@Persona 16: "El Cazador"?

108 @Persona 20: Això mateix! “El Cazador”. I aquí sí que van convidar, van donar entrada
 120 com a mínim, a persones amb cadires de rodes, potser vaig veure dues, cec crec que vaig
 veure a un altre,... Dius “premi!, ¡chapó!” I a més tractat amb molta sensibilitat i amb
 molta correcció i normalitat. Paternalistes no, amb molta normalitat. Arribava un
 moment que tu senties la veu d’aquella persona que parlava i que responia a les
 preguntes, però no et fixaves si era cec o si anava en cadira. I això és perquè ho van
 tractar molt bé. I això dius “premi!”.

109
 110 @Moderador: Si us sembla ara podem fer l’exercici que us he passat. No sé si tots hi
 éreu. Hem posat un exercici de donar un exemple positiu del tractament dels mitjans de
 comunicació de la diversitat funcional i després un de negatiu.
 111 No sé qui vol començar.

112
 113 @Persona 16: Tractament positiu/negatiu? Pel que fa el tractament positiu, des del punt
 121 de vista del coneixement, per així dir-ho, se’ls hi dona eines perquè puguin fer les coses.
 122 Torno a reforça el tractament positiu per com se’ls tracta: “Ai, carinyo, ai carinyo”
 (simula veu de persona adulta parlant a un nen). El tracte ha de ser: “Va, tu pots fer això,
 o allò altre...” “Pots anar aquí o allà...” “Tens capacitat per tal cosa...”

114 I l’exemple de negatiu, seria l’exemple que posavem abans: “Ai pobret...” o el “Vine
 aquí, carinyo, si no pots fer això, ara et posarem aquí...”. Hauria de ser: “A on
 col·loquem a aquesta persona?” Estic parlant de la ceguesa, però parlo en general,
 perquè també ho vull enfocar des del punt de vista motriu. Per exemple estem en un
 restaurant i pel fet d’anar amb cadira, amb bastó o amb el gos, diuen: “Ai, la posem
 aquí!” “A on la col·loquem?” “A on la posem?”. Aquest és un tractament que ens fa
 sentir incòmodes. El tracta, positiu, en canvi, seria quan s’expressen dient: “Et posem
 aquí”. No sé si se m’entén?

115
 116 @Persona 20: Sí! Sí! Considero positiu que cada vegada se’n parli més amb un bon
 tractament més normalitzat, és donar-ne molta més visibilitat. I que tant a les notícies
 com en programes de debat se’n parli, i fins i tot es denunciïn, m’has fet recordar de
 persones que s’han de desplaçar amb el gos guia, i alguna companyia aèria, no els hi
 entra el cap que aquell animaló amb qui va, és una cama d’aquella persona.

117
 118 @Persona 16: Els ulls, els ulls!

123 @Persona 20: Exacte l’animaló és els ulls de la persona a qui acompanya, l’animal és
 qui el guia. I que no el deixin pujar a l’avió, són aquestes coses, doncs que els mitjans
 les tractin i les denunciïn, ajuda! Però, clar, falta molt. També dèiem, que encara
 s’utilitza un llenguatge, que a mi em posa molt nerviosa, és que diguis en els senyors de
 El Periódico: “Ep, escolti no som discapacitats!”. Ho corregeixen, però el cap de dues
 setmanes hi tornen. I els hi tornes a dir, i el cap de tres setmanes hi tornen, aquest fet, fa
 molta ràbia! Per tant aquest ús del llenguatge, penso, que això no ajuda gens.

@Persona 16: El fet de passar d’ajudar a insistir, que vulguis o no, et porto fins a
 l’ascensor! O estàs en el metro, m’ha passat més d’un cop, de en comptes d’ajudar-me
 acompanyant el braç, me l’estiren o inclús t’agafen, per ajudar-te i dir: “No, així no”.
 Després els hi explico bé: “Me da más seguridad que pongas tu el brazo”. I depèn de qui
 m’ha passat que diuen: “Clar, clar!” i ha posat el braç, però depèn de qui no ho ha entès i
 se’m queda la seva ma enganxada a la màniga de la samarreta. O sigui, que també
 considero negatiu el tema de la insistència que tenen alguns amb “el que vulguis o no
 t’ajudo!”. I tu, ja et pots posar com sigui, que a vegades, no et fan cas: “¡Qué sí que te
 ayudo! ¡Qué no me cuesta nada!” I jo, moltes vegades, me’ls trec del damunt dient:
 “Bueno, que vagi bé, àdeu, i bon dia!” I no és que ho faci per acomiadar-me...

124 @Persona 17: Pel tractament positiu, penso que és important de cara a la inclusió i
 131 visibilització, crear consciència. Perquè hi ha molta gent que no s'ha mogut, ni sap de
 132 l'existència de les persones amb discapacitat. I et pots trobar que se't fa bola tot. I una
 133 cosa tan senzilla com en el metro, que tens una enganxina, et trobes que ningú sap per
 què serveix. Moltes persones em pregunten: "¡Ah es aquí, nunca me había fijado!"
 125 Clar és normal, tu en el teu dia a dia, no tens perquè saber-ho, però et fa veure quanta
 gent no s'ha mogut mai amb una persona amb cadira de rodes, o amb una mica de
 discapacitats, no ho sap no ho coneix. Per bé els mitjans de comunicació fan referència
 134 de les persones amb discapacitat, que cada vegada n'hi ha més, es veuen moltes més
 135 cadires que abans.
 136 Quan anava a l'institut, ningú era el meu referent, ara sí que en tinc més. I penso, amb la
 gent que ara està en un ciclo, o que més endavant, hi anirà, però a la tele encara no n'hi
 128 ha tant.

I el tractament en negatiu és aquest fet de que si te'n surts d'alguna cosa: "Que guai
 ets!", "T'hem de premiar", "Ai, pobret", aquesta infantilització, i no tant com una cosa
 més o com una altra persona més, això hauria de canviar. Representar les diferents
 discapacitats, també.

@Persona 18: Per mi el tractament positiu que trobem en els mitjans de comunicació, és
 la inclusió, cada vegada més recurrent, de les persones amb discapacitat com han fet
 amb el síndrome de Down, que li han donat més visibilitat. En el terreny de la ficció,
 normalitzar la situació, i fins i tot, aquesta inclusió en el terreny del gènere de l'animació
 com és el cas de "Valentina". Tot i que hi hagi gent que l'hagi vist i la trobi com una
 utopia, d'aquesta nena que tot i patir una discapacitat intel·lectual aconsegueix allò que
 somnia. Perquè ella s'afronta amb una situació que no es veia capaç d'aconseguir-ho,
 per la seva condició de persona amb síndrome de Down. Doncs cada vegada més,
 sobretot, aquests personatges amb situacions de discapacitats, estiguin interpretats per
 persones, que generalment tenen una discapacitat. Doncs als inicis dels anys 80, es
 visibilitzava en pel·lícules com "Rain Man", "¿A quién ama Gilbert Grape?" o "Yo soy
 Sam" però tots aquests personatges amb discapacitat estaven interpretats per actors
 consagrats de Hollywood. Clar segons com ho miris, aquesta versió queda impostada,
 no. En canvi, el fet que s'inclogui en el repartiment, a persones les quals tenen una
 discapacitat. En això no únicament demostren el que valen, sinó que estan donant
 autenticitat en els personatges, més naturalitat.

129 I la part negativa, en segons quines sèries, aquí posaré l'exemple d'un episodi d'una
 sèrie policíaca que es diu "Cuenta atrás" a on un personatge amb situació de discapacitat
 intel·lectual es dedica a segrestar nens per suplir la falta del seu fill, del qui Serveis
 Socials li retiren la custòdia, per considerar que no està capacitat per fer-se'n càrrec.
 Aquí fins i tot es podrien establir un paral·lelisme amb la pel·lícula de "Yo soy Sam".
 En aquest episodi en qüestió els diàlegs es fan servir paraules com: "minusválido",
 "retrasado"...

@Persona 16: Ah, si!!

@Persona 18: I sobretot, remarcar com dibuixen en el personatge, hi ha un moment a on
 li treuen el fill i es posa a bramar com un nen petit: -(LLORANDO) ¡No, no, seré un
 buen papá, seré un buen papá! ¡No me lo quiten!

@Persona 20: Penso que els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental a la
 societat i la ciutadania de base i els polítics. Ahir era notícia, aquesta publicitat
 subliminal encoberta, per exemple, a una roda de premsa del Barça, a on estant bevent
 Coca-cola. Tu estàs escoltant la roda de premsa, però veus la Coca-cola i aquesta
 informació va entrant. O en les mateixes sèries o pel·lícules que tenen una Coca-cola o
 productes Mercadona, el que sigui, però això va entrant. Amb el tema de la discapacitat,

136 parlem de la diversitat, a la vegada, perquè tots som diversos... A les sèries el que fan és
que durant un temps utilitzin a un actor amb un síndrome de Down o autisme, però que
ara ja fa temps que no veig, i ara utilitzin a una persona amb cadira de rodes de qui dubto
que tingui realment una discapacitat. Però a mi no em serveix això. A mi el que em
serviria molt més, és que aquesta diversitat que sóc, l'apliquessin, en el dia a dia, cada
dia, i amb la diversitat d'actors que surten. Això sí que ajudaria molt a sensibilitzar a la
societat, és a dir, que hi hagi la persona que realment no pot estar dreta, o que cada
vegada que surt, s'ha d'arrepentar a una paret, perquè té fibromiàlgia i l'esquena no li
aguanta, això sí que em serviria. O la persona que s'ha d'anar a fer diàlisi cada x, o que
s'ha de punxar insulina. Tot això que estic dient és invisible, però això és el que serviria
i molt, que contemplessin la diversitat, això sí, que seria molt útil.

137

138 @Moderador: Pau?

139

140 @Persona 19: De les dues preguntes? Jo és que estava pensant...

141

142 @Moderador: Per acabar la ronda...

143

144 @Persona 19: Si he de posar exemples no me'n ve cap, ara. I en negatiu penso que ja ha
147 anat sortint tot.

145

148 @Persona 18: Bé, jo podria afegir una cosa que m'ha quedat pendent, pel que fa
149 l'aspecte negatiu del tractament de les capacitats en els mitjans de comunicació, en la
redacció en el Èxit 21, en una companya, que es diu Montse Vilarrasa, i que és la vocal
del col·lectiu de les persones amb discapacitat intel·lectual, en el Consell Rector del
Institut Municipal de Persones amb Discapacitat (IMPD) de l'ajuntament de Barcelona.
Fa un parell d'anys, va participar en un programa tipus Talk Show, a on seuen entorn una
150 taula i parlen, i just quan la Montse anava a intervenir i començar a parlar de la seva
experiència com a representant, que va anar convidada a la seu de Nacions Unides a
New York, per fer signar el conveni de dona amb discapacitat, doncs quan anava a
presentat aquest tema, el presentador la talla en sec preguntant-li: "I què, tens nòvio?"

151

152 @Totes 4: Ostres!

153

154 @Moderador: Ara hem parlat, han sortit uns quants exemples, hem parlat poc de
notícies, sí que han sortit exemples de ficció, sèries o pel·lícules, i això no és estrany,
perquè les representacions venen molt fixades per la ficció.

Però en general, m'agradaria que respasséssim una mica els gèneres i els diferents tipus
de pel·lícules. Reprenem un tema que has obert tu, Montse,...

@Persona 19: En Colombo!

@Moderador: Ha, ha, ha. Bé, no! Vull dir que hi ha ficció nacional, internacional,
europea, ficció de Hollywood, podríem distingir entre cinema o sèries, i després totes
aquestes coses estan classificades o orientades en uns gèneres: de terror, romàntic,
comèdies, drames, drames social, thriller, gènere d'acció, westerns, pel·lícules de
superherois, pel·lícules d'animació, que ja has comentat, Jordi, algun exemple. Les
pel·lícules de desastres, les policiaques, les de cinema negra, cinema d'autor, cinema
eròtic, n'hi ha molts. Quan dic de cinema vull dir que els gèneres podria ser també en
sèries. Ús diria si algun d'aquests gèneres que us suggereix alguna cosa en relació amb
el què estem parlant aquí amb la diversitat funcional.

155

156 @Moderador: Ho repeteixo, o?

157

158 @Persona 19: Jo penso en drama, ja! Quan hi ha diversitat funcional i totes aquestes
coses, es pensa en drama. Pel·lícules com “Mar adentro”...

159

160 @Persona 16: També estava pensant amb la pel·lícula “Campeones”, a on surten nanos
173 amb discapacitat intel·lectual. Algú l’ha vist?

161

162 @Persona 20: Les dues pel·lícules estan molt ben fetes, i una és més drama, en canvi,
175 “Campeones” toca l’humor, però ben treballat, en aquest cas. Probablement el que diu en
Persona 19, l’associes molt més amb pel·lícules de drama. Són persones que tenen un
accident, i la pel·lícula gira entorn a aquesta persona com a protagonista, i prou.

163

164 @Persona 17: Com la pel·lícula “Antes de ti” A on el protagonista té un accident, i es
vol morir, busca poder demanar la eutanàsia, però la família contracten a una noia per tal
176 que torni a voler lluitar per viure. Penso, que si tens un accident busques altres formes de
viure. Puc entendre que si et vols matar, tens el dret a fer i decidir. Però en aquesta
pel·lícula des d’un bon inici ja associen les dues idees. Accident+discapacitat=mort. I
cal dir que hi han moltes persones que neixen així, i fan tota la seva vida.

165

166 @Persona 20: És això que tu dius, o abans ha sortit, ara no recordo qui ho ha dit, dels
superherois. Recordo una pel·lícula que es va fer fa uns anys d’un noi a qui li
177 diagnostiquen una esclerosi i és capaç de fer la marató.

167 Doncs no, no ho tractem així perquè no tothom és capaç de fer-ho. El problema per mi
és el monopolitzar, quan en fem un mono-tema de les pel·lícules, s’hauria de tractar amb
més normalitat i tenir actors diversos. I sense que ens n’adonem, la societat va integrant i
normalitzant.

168

169 @Persona 17: I tractar el personatge amb diversitat igual que la resta, gravant tot el seu
180 dia a dia, que només el que ho patim sabem com és. És això, no t’ho ensenyen, no
181 apareix tractat igual que la resta de personatges. Hauria de ser: viu així, fa això, se’n va a
182 treballar, a l’escola. Tot això no ens ho ensenyen. Només ens mostren que està a la
183 cadira i prou.

170

@Persona 20: Però no ensenyen quan aquesta persona ha d’anar a comprar-se un pis,
no? No mostren el dia a dia.,

@Persona 17: Exacte, no el tracten com a qualsevol personatge.

@Persona 16: Tinc un amic que va en cadira, ara, que comentàveu el tema de les
maratons... Doncs va en cadira, juga el hoquei, fa alguna marató. Té també facebook, i
em fa gràcia perquè quan entres, moltes vegades veus que està retransmetin en directe, i
cliques i està allà.

Jo no el veia, en el meu cas, el sentia. Sentia el soroll de les cadires i de la gent animant-
lo! “Venga Aitor, venga!” Vull dir amb aquest exemple, que ell és un dels qui ha fet
vàries maratons. Hi ha una altra noia, cega, que participa també en competicions de
natació. Jo per exemple, no ho he fet mai.

@Persona 20: Penso que sempre és el tractament, des de quin punt i com ho tractis,
quina sensibilitat tinguis, per no generar falses expectatives, caram, la realitat és la que
és, tots som diferents.

@Persona 16: Sí, sí, i tant!

@Persona 20: Arribem on arribem.

184 @Persona 16: Centrant-nos amb el tema de les sèries i les pel·lícules, segons el gènere
hi han diferents actors. La pel·lícula que més conec és la de “Campeones” la resta no em
sona haver-les vist. Mira, ara em ve al cap la de “Plan de fuga” i “No me pidas que te
190 bese”

185 a on apareixen també varies persones amb diversitat funcional. Aquesta té un toc de
comèdia. La de “Plan a la Fuga” el to era dramàtic, a on el personatge surt plorant tota
192 l'estona.

186
187 @Persona 18: Hi ha una pel·lícula belga i es diu “Hasta la vista” que tracta d'un grup de
195 persones amb diferents discapacitats, una va en cadira de rodes, l'altre té una
196 discapacitat intel·lectual... a on es mostren com passen les vacances a Espanya, i se'ns
197 mostra el seu dia a dia.

188
@Persona 17: Sí però aquesta és només sobre ells, no està integrada amb altres
personatges en el qual tu un ets un més. Aquesta és la meua queixa. Que està molt bé
que n'hi hagin, n'hi ha d'haver, també, però la integració és el que ens convé.

@Moderador: No hem parlat del cinema infantil. Ha sortit alguna referència...

@Persona 18: Valentina.

@Moderador: És de Dreamworks o...?

@Persona 18: No, és espanyola. Concretament l'ha fet una productora gallega. La
directora de la qual fins i tot va entrevistar Èxit21. La directora sempre ha apostat per la
integració de les persones amb Síndrome de Down. Em sembla que de fet té una
198 germana que està en aquesta situació. El personatge està interpretat vocalment per una
199 actriu amb Síndrome de Down. Podria haver apostat per una actriu sense discapacitat,
200 però això, com deia en el cas de “Yo soy Sam” o “¿A quién ama Gilbert Grape?”, queda
201 una interpretació molt impostada perquè les persones amb Síndrome de Down tenen una
manera molt particular de parlar.

@Persona 20: Sí.

@Moderador: Més enllà de l'exemple concret el cinema infantil té molta importància en
la formació de la gent. Prova d'això és que els continguts infantils estan súper
normalitzats. Una pel·lícula podrà sortir això, es farà això, en horari infantil no es poden
202 posar aquestes coses. Com creieu que es tracta la diversitat funcional en els continguts
203 infantils?

@Persona 18: Jo puc parlar en concret d'una sèrie de dibuixos animats, crec que de
Nickelodeon, que es diu “Una casa de locos” en la qual s'hi incorporen personatges amb
Síndrome de Down.

204
@Persona 20: Crec que es tracta molt poc, és a dir, per exemple: és cert que darrerament
s'ha parlat molt de... O sigui, en tema de discapacitat anem enrere, encara. Hem intentat
avançar en qüestió de sensibilitat amb el tema de la violència envers les dones però no
anem al mateix ritme amb la discapacitat, anem anys enrere. Per què ho dic? Perquè
darrerament sí que he escoltat que algunes pel·lícules infantils, no sé si una era Bambi i
alguna altra, les han retocat perquè eren una mica masculistes, ara dic Bambi... Sí,
segurament. Però perquè tenien trets masculistes i les han retocat. Una o dues com a
mínim. Per tant estan parlant que, és clar, el que era bo fa anys ara no és exemple de
bones pràctiques. Però això ho diuen des de el punt de vista de la violència o de
l'agressivitat vers les dones. Però no he sentit el mateix en temes de discapacitat, que ho

- 205 hagin d'anar introduint i normalitzant. Jo ho trobo molt a faltar perquè realment o
comencem des de petítions en totes les vessants: a l'escola, pel·lícules, etc o no ens en
sortirem, la veritat.
- 206
- 207 @Persona 16: Jo amb això de la Bambi, per exemple, no m'hi havia fixat. Mira que he
escoltat pel·lícules de la Walt Disney i dibuixos animats i tal, però ja et dic que no m'hi
havia fixat en algun personatge amb discapacitat. Mira que de petita havia vist
pel·lícules i no hi havia pensat, la veritat..
- 208
- 209 @Moderador: La pregunta que ha sortit abans que no hem deixat a mitges és com a
persones que us heu educat i socialitzat sent persones amb diversitat funcional. Recordeu
de petites si teníeu referents? Quins referents teníeu? Com ho percebieu?
- 210
- 211 @Persona 17: No, la veritat és que no. De cinema infantil, no en sé cap tampoc. Tot això
és a (inintel·ligible 1:05:18), penso.
- 212
- 213 @Moderador: Creus que va tenir alguna incidència o algo problemàtic?
- 214
- 215 @Persona 17: Penso que t'adaptes a les condicions que tens, al final. Si hagués tingut un
referent potser sí que m'hauria emocionat i hauria estat enganxada a allò, a aquesta
pel·lícula, a aquell personatge. Però com no n'he tingut doncs, no n'he tingut.
- 216
- 217 @Persona 16: Amb un referent a que et refereixes?
- 218
- 219 @Persona 17: Que et sentis reflectida, que vegis, que diguis: "és com jo".
- 220
- 221 @Persona 16: Vale.
- 222
- 223 @Persona 17: Que t'identifiquis.
- 224
- @Persona 16: Quan era petita i veia els dibuixos animats no pensava en res que em
sentís identificada. Realment no m'hi fixava. Em fixava més a la vida real, o sigui, a
l'escola de primària, els companys i tal que no en unes pel·lícules infantils de Disney i
dibuixos animats. Amb la que m'he fixat més ha sigut "Campeones". "Campeones" i las
que us he dit abans que no son tan infantils. Són les que més m'han marcat. Quan era
petita no havia pensat en la pregunta aquesta de si em sentia identificada o no. Em
refereixo a tot el que són temes de dibuixos animats i així infantils.
- 230
- 231 @Persona 20: En el tema discapacitat referents jo no els he tingut mai. N'hi ha hagut
232 però no se'n parlava, per tant jo no els vaig poder tenir mai. Ni tan sols a casa, que això
seria obrir un altre meló. I sobretot quan són discapacitats d'aquestes que dic que no es
veuen però que et generen molt de dolor, molt de cansament. Per tant molts problemes
de comprensió a casa. Però, home, et fa la pell una mica més dura perquè, és clar, no
tens cap referent per tant "luchar o morir". No sé, et fa la pell més dura i a sobreviure, no
te'n queda un altre. després quan arribas a segons quina edat dius: "estic cansada, no puc
més". Però bé, que ara jo ho digui amb els anys que tinc, doncs mira. Però et fa la pell
més dura, és clar. A l'escola, a tot arreu, no tens referents enlloc. Per tant, res, a
sobreviure.
- @Persona 16: Des del meu punt de vista tant a l'escola com a l'institut sí que havia
tingut professores itinerants que em feien el seguiment de les assignatures que feia.
- @Persona 17: Però això no són referents, no?

233 @Persona 16: Però en quant a pel·lícules mai n'he pensat. Sí que n'he tingut a la vida
real, amb dificultats d'aprenentatge sempre he tingut, m'ha costat més que a altres. Si hi
ha hagut alguna cosa que no he entès a la primera me l'han hagut d'explicar moltes
vegades.

234

235 @Moderador: Sempre n'heu estat conscients? En quin moment us adoneu que no sou
corresponents al que és normatiu?

236

239 @Persona 17: Jo he sigut així sempre, és com la meva realitat. Evidentment ets
244 conscient de que tens una discapacitat, que no ets com els altres, sobretot a l'escola com
245 explica ella, són 50 minyones. Jo tinc una avantatge o desavantatge que és com tinc la
246 meva germana que és igual que jo, idèntica a tot, doncs ens hem acompanyat, llavors
247 potser tenia aquest suport. Però realment era la meva realitat, la meva vida i és així i ja
està.

248

249 @Persona 16: En el meu cas tinc la dificultat de la ceguesa i quan he anat a un centre
250 ocupacional un cop acabada l'ESO, a l'hora de fer els papers, les tramitacions per poder
entrar, havia de dir que tenia discapacitat intel·lectual perquè si no la tenia no podia entrar.
Que vull dir amb això? Que, amb això que estem parlant de la consciència, jo soc
conscient que soc cega, que tinc dificultats d'aprenentatge, tot pel fet d'haver nascut
prematura, però no era conscient que tenia discapacitat intel·lectual. Per això gent que
m'ha preguntat: "i tens, a part de la ceguesa, algun tipus de discapacitat intel·lectual?". Jo
sempre els hi deia que no perquè no n'era conscient. Sí que era conscient de la meva
ceguesa, de la meva dificultat d'aprenentatge, que hi coses que em costen més que a
altres, però jo deia que no perquè no era totalment conscient de que això podia influir en
el tema de la discapacitat intel·lectual. I per això m'han dit moltes vegades que quan m'ho
preguntin que digui que sí que tinc discapacitat intel·lectual. Lleu, però la tens. Jo en
aquell moment no era conscient.

240

241 @Moderador: Us voldria preguntar: a quines històries, quins personatges, us agradaria
veure en els mitjans que no hi siguin? O si voleu destacar un tipus de personatge o
història que està molt bé no tornen a parlar dels personatges o de les pel·lícules que ja
han sortit. Millor fem una carta als reis de les coses que demanaríem.

242

@Persona 20: A un telenotícies, per què no hi pot haver una persona cega dient les
notícies? Si una persona cega pot estar en una centraleta d'una empresa de 600
treballadors, podria dir noms de l'empresa, perquè no pot estar dient les notícies? Doncs
això és el que a mi m'agradaria veure. O perquè no pot estar dient les notícies una
persona amb un lesió medul·lar? És més complicat en aquest cas dir: "i aquella persona
té fibromialgia, és diabètica..." Això és més complicat. Però en un telenotícies dient
notícies, fent un programa de tertúlia, de nosequè més, per què han de ser tots perfectes?
I, això també, fins a certa edat, perquè després, sobretot les dones, ja no queden bé.
Doncs això no ajuda. Tota l'estona estic dient el mateix: això no ajuda a que avancem
com una societat inclusiva i que, escolta'm, tots som iguals, ningú enrere i llestos. Crec
que això no ajuda gens. Això és el que a mi m'agradaria veure. Ja no parlo de
pel·lícules, parlant del dia a dia. Les notícies, les tertúlies...

@Persona 19: Em tinc que anar. Falta molt o...?

@Moderador: En principi un quart d'hora o així.

@Persona 19: Doncs m'espero.

251 @Persona 16: Jo el tema de les notícies és el que diem... Per exemple, el tema de la
ràdio. Tinc una amiga que és cega total i havia treballat als estudis de Catalunya Ràdio i
de TV3. Però no havia treballat com a persona que fa els programes o els grava. En el
cas de la ràdio estava a la recepció, de recepcionista agafant les trucades.

252

253 @Moderador: Això no... Sí, és treballar en un mitjà de comunicació però... Tant seria el
nom, és la mateixa feina a la ràdio que...

254

255 @Persona 18: Tens la presència ideal de les persones amb discapacitat intel·lectual, amb
Síndrome de Down, conduïnt un programa, aquí hi ha una excepció que és un programa
que es diu "Per què volen els avions?". Està presentat per l'Eloi Collell, que és el primer
presentador amb Síndrome de Down que presenta un programa i que, per cert, forma
part del consell de redacció d'Èxit21. Una altra cosa és si realment està integrat a l'equip
del programa perquè, clar, en una entrevista que li van fer, la cap de redacció li va
preguntar si participava en les reunions de guionistes per preparar els programes i va dir
l'Eloi Collell que li donaven ja tot fet. No tenia ni veu ni vot.

256

257 @Moderador: És a dir que només volien la imatge.

258

264 @Persona 17: Això és el que passa. Jo pensó això: s'hauria de integra-ho més. Però ara
també em posaré a l'altre costat: demanem més presència però perquè hi hagi més
presència també hi ha d'haver gent interessada. Per això s'ha de donar una oportunitat i
també incentivar a altres persones amb diversitat o amb discapacitat que vulguin, perquè
hi ha moltes persones amb discapacitat, que no volen això.

I després també visibilitzar perquè al final a la peli posen a persones amb qui es puguin
265 identificar que les interpreten. Si posen a una persona cega, com deies tu, però clar si la
gent no està acostumada a veure-ho, no la voldran, no la consumiran, perquè no en
saben, no ho coneixen i no tenen consciència. També cal sensibilitzar de forma indirecta,
pel final poder arribar en aquest punt que preguntaves. I és això que la gent també ho
266 vulgui veure i consumir i donar una oportunitat. Però penso que encara ens falta un llarg
camí per recórrer.
267

@Persona 20: Sí, sí que ens queda.

@Persona 16: Referent als mitjans, vaig sortir a les notícies en un parell d'ocasions. En
van fer una entrevista per les festes del barri: jo estava a la plaça, estaven els de TV3 i
sortia parlant de la meva ceguesa, de les meves aficions, de quines coses faig, quines em
consten més...

268 I una altra vegada vaig sortir, com a persona cega, al telenotícies migdia: em van gravar
269 a la classe de música, amb la professora de piano, a l'institut... Sempre mitjançant
entrevistes.

270 @Moderador: Us volia obrir un altre tema. Han sortit moltes formes de discriminació i
271 d'estereotips. Ha sortit varies vegades la paraula "estereotip". Quines formes
d'estereotips, de discriminació, penseu que no han estat anomenades i veieu en els
mitjans de comunicació. Recordeu que esteu parlant de mitjans de comunicació.

272 @Persona 16: Formes? A que et refereixes? A maneres de parlar o maneres d'actuar
273 davant una persona amb discapacitat?

@Moderador: Estariem parlant d'exemples com "fixat amb fa ràbia quan x persona està
representada com a tal" o "considero que el fet es que no". O si volem salta de pregunta.

@Totes 4: No, no, endavant.

274

275 @Persona 16: A mi per exemple em fa molta ràbia el tema de la infantilització que he
286 rebut a vegades per part d'alguns, no? O que constantem m'estiguin ajudant...

278

279 @Moderador: Això ho trasllades al mitjans de comunicació?

289

@Persona 16: Sí, sí, sí. Evidentment. Perquè ja et dic, et poso l'exemple: a l'hora de menjar doncs em diuen "aquí tienes el pescado" o constantment em dien" venga, venga, que se te acabará", indicant-me on anar o la insitència aquesta. Ja ho puc fer sola, puc fer les coses, puc menjar.

280

281 @Persona 17: A mi em costa posar un exemple.

282

283 @Persona 20: Més que estereotips, es tractar malament el diferents tipus de situacions o malalties que provoquen aquesta discapacitat. Sempre dic que, si haig d'anar a visitar una persona que té una esclerosi, m'informaré, perquè si no estic acostumada a tractar-la m'hauré d'informar. Això, els mitjans de comunicació ho haurien de fer i els mitjans escrits no haurien de cometre, sobretot en aquest cas, errades importants com fer afirmacions parlant de la fibromiàlgia "els convé fer exercici". No. Per tant informa't bé, no diguis segons què perquè estàs totalment errat i a sobre estàs fent mal. Afirmacions que per manca d'informació, de voler documentar-se bé, fan. Després hi ha una cosa, que 290 no són estereotips ben bé, però que aquest dies també m'ha indignat força. I és aquesta història que hi ha hagut amb Rodalies: ahir van posar autobusos, avui han tornat a repetir la notícia, la gran heroïcitat de posar autobusos... Però en canvi, no hi ha sensibilitat. Ja és difícil amb una cadira com aquesta, entrar en un tren de rodalies, ja és difícil perquè no tots estan adaptats i si truques a Renfe, perquè jo he fet la prova fa un mes, no t'informen i es van passant la pilota d'aquí a Madrid i de Madrid a aquí. I no t'informen moltes vegades de quin tren o quants n'hi han adaptats o quants vagons n'hi ha d'adaptats. Ja és difícil. Però ara, posen autobusos i en canvi, a les notícies, no he sentit encara "i per les persones amb discapacitat no se qué..." Jo no ho he sentit. Avui em mirava els autobusos i pensava "aquelles noiets o noiets que han d'anar a estudiar, a treballar, al metge... doncs no sé". Per tant, buff!

284

@Persona 17: Potser nosaltres també ho tenim més present al nostre dia a dia a les notícies, no? Perquè al final estem allà, en els trens o en qualsevol situació que afecta a la persona amb discapacitat.

@Persona 20: Sí. I en canvi no està integrat.

@Persona 17: Sí. Tenint present aquesta dificultat potser per la qual... No sé, potser la gent ho tindria més present i s'apartaria. Jo m'he trobat en situacions amb que a l'ascensor pugen deu persones, tot ple, i jo em quedo allà "pues bueno, pues ok". Podries dir-ho però dius "si ja m'està veient, jo ara em posaré discutir?". Podria fer-ho i ho hauria de fer. Però a vegades em quedo en allà i ja en vindrà un altre ascensor.

@Persona 20: La propera vegada que et passi només has de dir: "¡ya me levanto yo, no se preocupen!" Perquè amb això ens hi em trobat nosaltres.

@Persona 16: M'ha passat de vegades tan al metro com a l'autobús. Si són moltes parades no, però si són poques, sempre em poso, entrant al vagó anant recta buscant la porta, per situar-me. I una noia em va dir: "es que aquí usted está fatal porque esta es la puerta de entrada, no? Y aquí está muy mal porque si se abre la puerta pues se puede hacer daño". O per exemple: "siéntese que se puede caer". O quan em veuen baixant les escales del metro "ay por favor, que se va caer, ay, ay". Y yo pienso" no sufráis que yo

293 puedo subir y bajar escaleras perfectamente. I altre gent, per por a que caigui “que se
siente”. I em quedo com pensant “que son pocas paradas”. I hi ha gent que ho enten i
altres que no.

294

295 @Persona 17: Jo em sap greu. Perdò per interrompre però es que tinc el taxi i m’espera a
baix.

296

297 @Moderador: Sí clar. Tanquem la sessió.

298

299 @Persona 20: Sí perquè jo tinc la grua esperant.

300

301 @Persona 17: Es que a mi si no em deixen. No sé si coneixeu el servei.

302

303 @Persona 18: Jo tinc un últim apunt si em deixeu

304

305 @Persona 16: Dignes Jordi, digues.

306

@Persona 18: Sobre aquest tema dels estereotips als mitjans de comunicació de les
310 persones amb discapacitat, nosaltres fa temps a la revista Èxit21 ens van fixar en un
311 article que es va publicar a la revista “Telva”, que parlava de la Síndrome de Down. En
el contingut del text, bàsicament, s’enfocava la síndrome de Down des d’una perspectiva
molt negativa. Les persones que tenien aquesta condició, no tindrien mai un futur. Però
312 el més gros es que definien la fisonomia pròpia de les persones amb síndrome de Down,
313 que són rabassudes, no?, doncs la definia com “morfologia mongoloide”.

314

315 @Persona 16: Ostres! Això de “mongolo” també ho he sentit. “¡Ei mongolo!, tio, qué
passa!”.

316

317 @Moderador: Donàriem per tancada la sessió. Ens han quedat molts temes però això no
està molt controlat. Gràcies per venir...

318

319 @Persona 16: No està molt controlat el què?

320

321 @Moderador: L’inici i el final. Ens han faltat alguns temes.

322

323 @Persona 16: Ens quedàriem aquí a dormir i tot, de la quantitat que surten!

324

325 @Moderador: Gràcies per haver vingut!

@Persona 16: A tu per haver-nos convidat!